

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Adrianna Mongiałło

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Cyrkot

po rozpoznaniu w dniu 08 marca 2016 roku w Legnicy

sprawy z wniosku C. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury i wyrównanie emerytury

na skutek odwołań C. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 4 września 2015 r. **i z dnia** 8 grudnia 2015 r.

znak (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 4 września 2015 r., znak (...)** w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni C. R. prawo do obliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

II. **oddala odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 8 grudnia 2015 r., znak (...)**.

Sygn. akt V U 1038/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 września 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawczyni C. R. ponownego obliczenia wysokości emerytury wskazując, że nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekracza 250%, w związku z czym w myśl przepisu art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie ma podstaw do ustalenia wysokości ww. świadczenia zgodnie z wnioskiem ubezpieczonej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni C. R. wnosząc o jej zmianę, domagając się przeliczenia emerytury z zastosowaniem art. 110a ustawy emerytalnej przy uwzględnieniu zarobków osiągniętych w okresie od 1 stycznia do 27 marca 2009r. Precyzując żądanie w powyższym zakresie na rozprawie 8 marca 2016r. wnioskodawczyni wniosła o uwzględnienie przy przeliczeniu świadczenia zarobków osiągniętych w latach 1999-2008.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji. Ponadto wskazał, iż nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru, czyli za lata 2000-2009 wynosi 234,24%, zaś wskaźnik obliczony z dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, tj. z lat 1986-2008 wynosi 213 %. W związku z powyższym jest on niższy od 250% i dlatego ubezpieczonej nie służy prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Decyzją z dnia 8 grudnia 2015r., znak:(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił uchylenia decyzji w części, w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo o emerytury wnioskodawczyni za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do 28 lutego 2009 r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wraz z publikacją w dniu 22 listopada 2012r. w Dzienniku Ustaw wyroku Trybunału Konstytucyjnego utracił moc prawną art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.), w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 01 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Tym samym wyrok ten nie ma zastosowania do okresów zawieszenia świadczenia sprzed dnia 22 listopada 2012r.

W odwołaniu od wyżej wskazanej decyzji C. R. wniosła o jej uchylenie i wyrównanie emerytury za okres od 1 stycznia 2009r. do 28 lutego 2009r. wraz z odsetkami. W uzasadnieniu skarżąca wskazała, iż podstawę do wystąpienia z takim żądaniem nie stanowi wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. wydany w sprawie K 2 /12, a jedynie przepisy prawa obowiązujące w spornych dwóch miesiącach, za które nie wypłacono jej emerytury. Podała nadto, że w styczniu 2009r. zgłosiła ustnie pracownikowi ZUS, że od stycznia 2009r. ma prawo pobierać jednocześnie emeryturę i wynagrodzenie za pracę lecz udzielono jej informacji, iż musi wybrać, czy pozostaje w zatrudnieniu czy też wnosi o podjęcie wypłaty emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując w całości argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni urodziła się (...).r.

Decyzją z 5 listopada 2008r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 11 października 2008r., tj. od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1998r. do grudnia 2007r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 251,02 % i został on - zgodnie z obowiązującymi przepisami - ograniczony do 250%. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury ze względu na kontynuowanie zatrudnienia, pouczając, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była świadczona bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Wnioskodawczyni pozostawała w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę po przyznaniu emerytury nieprzerwanie do 27 marca 2009r. Tego dnia wnioskodawczyni wniosła o przeliczenie i podjęcie wypłaty emerytury, przedkładając świadectwo pracy za ostatni okres zatrudnienia i zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za rok 2008.

Decyzją z 8 kwietnia 2009r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury od 1 marca 2009r. i ustalił ponownie jej wysokość uwzględniając zmianę okresu, z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia, tj. do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął wynagrodzenie za okres od stycznia 1999r. do końca grudnia 2008r. Wyliczony z tych lat wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wynoszący 252,39% został ograniczony do 250%, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Kolejnymi decyzjami emerytura wnioskodawczyni była waloryzowana.

Dnia 13 sierpnia 2015r. wnioskodawczyni wystąpiła z wnioskiem o ponowne przeliczenie emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej, przedkładając druk Rp 7 za lata 2008 i 2009.

Na potrzeby rozpoznania wniosku organ rentowy dokonał wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury z 20 najkorzystniejszych lat przypadających do 2014r. - na 213 %. Za okres najkorzystniejszych kolejnych 10 lat (w 20-leciu od 1995r. do 2014r.), tj. od za lata 2000-2009 wskaźnik ten wyniósł 234,24 %.

Wobec powyższego organ rentowy decyzją z 4 września 2015r. odmówił wnioskodawczyni ponownego przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej wskazując, że nowo ustalony wskaźnik wymiaru podstawy jest niższy niż 250%.

Stosunek wynagrodzenia ubezpieczonej do rocznego przeciętnego wynagrodzenia w latach 1999-2008 wynosił:

- w 1999 r. – 268,57%, - w 2000 r. – 252,02%,

- w 2001 r. – 252,22%, - w 2002 r. – 242,45%,

- w 2003 r. – 244,63%, - w 2004 r. – 243,13%,

- w 2005 r. – 247,90%, - w 2006 r. – 286,63%.

- w 2007 r. – 249,64%, - w 2008 r. – 241,43%.

Średnia arytmetyczna za w.w. kolejne lata wynosi 252,86 %.

W dniu 09 listopada 2015r. C. R. złożyła wniosek o wypłatę emerytury za okres od 1 stycznia 2009r. do 28 lutego 2009r. z odsetkami.

W załatwieniu ww. wniosku organ rentowy 8 grudnia 2015r. wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

b ezsporne, nadto: akta ubezpieczeniowe wnioskodawczyni;

W aktach emerytalnych wnioskodawczyni znajduje się zwrotne potwierdzenie odbioru pisma ZUS nadanego do wnioskodawczyni 16 stycznia 2009r. Z jego treści wynika, że zostało odebrane przez teściową wnioskodawczyni 21 stycznia 2009r. Opatrzona jest także adnotacją „art. 103 ust. 2a”. W aktach brak jest kopii pisma, którego dotyczyło potwierdzenie pocztowe.

d owód: - zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 43 akt emerytalnych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego z 4 września 2015r. jest zasadne.

Istota sporu w powyższym zakresie sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonej przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2015r., poz. 748 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Zgodnie z art. 15 ustawy emerytalnej podstawę wymiaru emerytury stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadająca w okresach wskazanych w ust. 1 i 2 tego przepisu.

Art. 110a umożliwia zatem ponowne ustalenie emerytury na wniosek emeryta, który spełnił łącznie następujące warunki:

- do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazał wynagrodzenia przypadające w całości lub w części po przyznaniu emerytury, z okresu ustalonego z uwzględnieniem art. 15 ust. 1 i 2, tj.: z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłosił wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury lub z dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury,
- na podstawie wskazanych wynagrodzeń udowodnił, że nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%.

W niniejszej sprawie ubezpieczona - w ocenie Sądu - spełniła oba w.w. warunki. Niewątpliwie emerytura została przyznana wnioskodawczyni od dnia 11 października 2008r. Po tym dniu ubezpieczona pozostawała w zatrudnieniu osiągając wynagrodzenie za pracę. Ostatni stosunek pracy rozwiązany został dopiero z dniem 27 marca 2009r. Wnosząc o przeliczenie emerytury ubezpieczona wskazała aby do jej obliczenia przyjąć podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne przypadające po przyznaniu emerytury

Przypomnieć należy, że w przypadku gdy ubezpieczony do wniosku o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej dołączy wykaz zarobków, umożliwiający ustalenie tej podstawy z różnych okresów, a zarobki te zostały uzyskane w całości lub w części po przyznaniu emerytury, to do przeliczenia podstawy wymiaru należy przyjąć albo zarobki z okresu wskazanego we wniosku, a w razie braku takiego wskazania lub żądania wyboru wariantu najkorzystniejszego - zarobki z okresu, w którym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi ponad 250 % i uzasadnia zastosowanie wnioskowanego przeliczenia.

W niniejszej sprawie tymczasem organ rentowy rozpoznając wniosek ograniczył się jedynie do zbadania, czy wwpw za okres wyznaczony w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej przekracza 250 % z uwzględnieniem zarobków z roku 2009, co nie dało podstaw do zastosowania art. 110a tej ustawy.

Jednakże, jak ustalił Sąd, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni z uwzględnieniem wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1999r. do 31 grudnia 2008r. - a więc także zarobków osiągniętych przez wnioskodawczynię po przyznaniu emerytury, wynosi 252,86%.

Powyższe uzasadnia zatem wniosek, że zgłoszone przez ubezpieczoną żądanie ponownego obliczenia emerytury w oparciu o art. 110a ma uzasadnione podstawy. Ponownemu obliczeniu emerytury wg. zasad art. 110 a nie stoi na przeszkodzie fakt, że te same lata stanowiły podstawę obliczenia świadczenia podjętego do wypłaty decyzją z 8 kwietnia

2009r. Przepis nie zawiera bowiem zastrzeżenia, że mają to być inne lata niż dotychczas przyjęte do obliczeń albo – jak wskazał to organ rentowy w piśmie do wnioskodawczyni z 6 października 2015r., że mają to być zarobki przypadające w całości lub w części po odwieszeniu emerytury. Jedynym warunkiem bowiem - zgodnie z przepisem jest - aby wskazane zarobki przypadły w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a otrzymany wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był wyższy niż 250 %. W przypadku wnioskodawczyni mogły więc to być zarobki osiągnięte w latach 2008 lub 2009, gdyż w tych latach uzyskiwała ona wynagrodzenie po przyznaniu świadczenia emerytalnego, tj. po 11 października 2008r. W konsekwencji powyższego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję z 4 września 2015r. orzekając, jak w punkcie I wyroku.

Brak było natomiast podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawczyni od decyzji z 8 grudnia 2015r.

Jakkolwiek rację ma skarżąca, iż powoływany przez organ rentowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 2/12 nie wywiera żadnych skutków prawnych do spornego okresu objętego przedmiotową decyzją (tj. okresu od 1 stycznia do 29 lutego 2009r.), a w okresie tym przepisy umożliwiały jednoczesne pobieranie emerytury i wynagrodzenia za pracę, to nie spełniła ona warunków do wyrównania jej emerytury za powyższe dwa miesiące.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w chwili nabycia przez wnioskodawczynię prawa do emerytury obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wobec tego, że wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy, w świetle powyższego przepisu organ rentowy wstrzymał jej wypłatę emerytury.

Powyższy przepis na mocy art. 37 pkt.5 lit. „b” ustawy z 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. nr 228, poz. 1507) został z dniem 8 stycznia 2009r. uchylony. Tak więc od tej daty możliwe było pobieranie emerytury, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Taki stan prawny trwał do 31 grudnia 2010 r., gdyż od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskują od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Przy czym ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r., mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do 30 września 2011r. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury została przez organ rentowy wstrzymana, poczynając od 1 października 2011r.

Wobec powyższego stanu sprawy stwierdzić należy, że skutki prawne wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. nie znajdują zastosowania do sytuacji wnioskodawczyni. Z tego wyroku bowiem jasno wynika, że wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. przepis art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r., jest przepisem niekonstytucyjnym, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast wobec pozostałych osób, to jest osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009r., jak i po dniu 31 grudnia 2010r., powyższy wyrok nie znajduje zastosowania.

Samo jednak uchylenie w.w. przepisu art. 103 ust. 2a od 8 stycznia 2009r. nie powodowało podjęcia wypłat świadczeń z urzędu od tego dnia. Zgodnie bowiem z art. 45 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy uchylającej, wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszona na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy, o której mowa w art. 37 (ustawa emerytalna), dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej. Ten szczególny przepis realizuje zatem ogólną zasadę wnioskowości w postępowaniu z zakresu świadczeń emerytalno-rentowych, z art. 116 ust 1 ustawy emerytalnej. Na

jego mocy ustawodawca nałożył na ubezpieczonego obowiązek działania w swojej sprawie poprzez złożenie wniosku stanowiąc, iż „postępowanie w sprawach świadczeń wszczynają się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba, że ustawa stanowi inaczej.” Wypadki wszczynania postępowania z urzędu mają charakter wyjątkowy i muszą wynikać z przepisów ustawy.

Dla porządku należy zauważyć, że ust. 2 art. 45 w.w. ustawy uchylającej art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej stanowił też, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych informuje osoby, mające w dniu wejścia w życie ustawy zawieszony stan prawny do emerytury w trybie art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, o warunkach pobierania świadczeń. W tym zakresie nie umknęło uwadze Sądu, że jakkolwiek w aktach emerytalnych wnioskodawczyni brak jest kopii informacji o przysługujących jej prawach i zmianie stanu prawnego, stosownie do treści powołanego przepisu, to jednak treść zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki ZUS nadanej 16 stycznia 2009r. daje przypuszczenia, graniczące z pewnością, iż informacja taka została przez ZUS skutecznie skierowana do wnioskodawczyni. Potwierdza to także treść odwołania wnioskodawczyni, w którym wskazuje, iż o zmianie przepisu art. 103 wiedziała i zgłaszała się o wyjaśnienie do pracowników organu rentowego w styczniu 2009r. Niemniej jednak szczegółowe ustalenia okoliczności dotyczących spełnienia przez organ rentowy obowiązku informacyjnego z art. 45 ust. 2 w.w. ustawy nowelizującej były w niniejszej sprawie zbędne, gdyż nawet wykazanie okoliczności przeciwnej nie skutkowałoby uwzględnieniem żądania wnioskodawczyni.

Niewykonanie przez organ rentowy obowiązku nałożonego w art. 45 ust 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz. 1507 ze zm.) jest błędem organu rentowego rodzącym odpowiedzialność jedynie na podstawie i w granicach zakreślonych przepisem art. 135 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. np. odpowiednio wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 22 czerwca 2011r., III AUa 66/11).

Zgodnie z art. 135 ust. 3 ustawy emerytalnej jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło wskutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu. Zakładając zatem nawet zaistnienie błędu organu rentowego w postaci niepouczenia o uchyleniu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, co zdaje się sugerować wnioskodawczyni, to wskazując na powyższe roszczenie o wypłatę emerytury za okres od stycznia 2009r. do lutego 2009r. jest w świetle art. 135 ust. 3 spóźnione. Przepis ten zawiera bowiem ustawowe ograniczenie czasowe wypłaty świadczeń, na trzy lata wstecz, licząc od dnia złożenia wniosku o wznowienie wypłaty. Wnioskodawczyni zaś wniosek o wypłatę świadczeń za styczeń i luty 2009r. złożyła 5 listopada 2015r. Nie mogła zatem skutecznie ubiegać się o zaległe świadczenia za okres sprzed ponad 6 lat.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z 8 grudnia 2015 r., o czym orzekł w punkcie II wyroku.